

Így tudósítunk!?

Az idei pesti könyvhét egyik sztárszerzője három könyvével Tolnai Ottó volt. A Magyar Szó több ízben tudósított a rendezvényről. Egy hosszabb írásban (június 5-én) a cikkíró megemlíti, hogy Tolnainak három kötete jelent meg, s ezek közül kettőt cím szerint is említ, sőt az egyik kiadóját is megnevezi. Nem említi azonban Tolnai harmadik, *Feljegyzések a vég tónusához* című kötetét, melyet Újvidéken, a Forum adott ki. Nem tudom elhinni, hogy a Magyar Szó Újvidékről Pestre került tudósítója nem szándékosan hallgatta el ezt a kiadványt és kiadóját. (GL)

A torta és a hab

Szabadkán tartotta június 29-én az MTA Magyar Tudományosság Külföldön Elnöki Bizottsága kihelyezett ülését, amelyen Együttműködés és Hálózatépítés címmel a vajdasági magyar felsőoktatás és tudomány helyzetét, stratégiáját kellett volna megvitatni. Nem így történt. Hogy miért nem sikerült a szép szándékot megvalósítani, azzal kapcsolatban mindössze annyit kell megjegyezni, hogy egy ilyen horderejű tanácskozást alaposabban, előzetes megbeszéléssel illene előkészíteni, s ha ezt a témát tűzik napirendre, akkor nem szükséges fél napot magyarországi előadók többnyire nem figyelmet érdemlő hosszú felszólalásaira pazarolni. Ahogy az sem valószínű, hogy szükség van egész délutánt kitöltő hazai intézmények és műhelyek bemutatkozására (ismerjük egymást, gondolom), kivált, ha többen nem is a valós munkáról, eredményekről, hanem csak terveikről, szándékaikról tudnak beszámolni. Hab a tortán: az akadémiai bizottság elnöke, jeles irodalomtörténész nyelvről, nemzeti tudatról, megmaradásról szóló bevezetőjében egymást érték a magyar költőkre való hivatkozások Illyéstől Csóriig, Sütőtől Kányádiig és vissza, de egyetlen hivatkozás sem hangzott el Herceg Jánosra, Bori Imrére, Németh Istvánra. Holott ezt legalább a gesztus megkívánta volna. Persze mi sem vagyunk jobbak a Deákné vásznánál. Az ülésterem előtti folyosó asztalán ott sorakoztak, tornyosultak a magyarországi s erdélyi kiadványok, könyvek, lapok, brosrák. Köztük egyetlen vajdasági sem. (Szerencsére délutánra került az asztalra a képző évkönyvének néhány példánya.) Holott csak szólni kellett volna, s minden intézmény, szerkesztőség örömmel vitt volna kiadványaiból, ismerkedjen velünk kiadványaink által a nem is kis számú magyarországi vendég. Megérte volna. (GL)